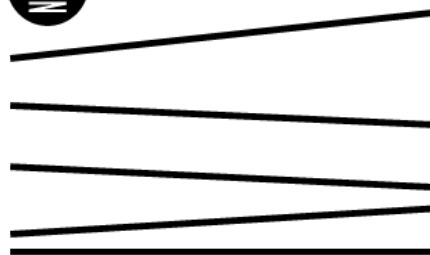

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Hallager, Christlieb Buch.; ved C. B. Hallager.

Samling af lærerige Fortællinger for Børn til
at opvække deres Læselyst og befordre deres
Kundskabers Udbredelse

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Forelagt af Tribler, 1817

Fysiske størrelse | Physical extent:

49 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

C.B. Hallager
Samling af
Lærerige
Fortællinger

1817

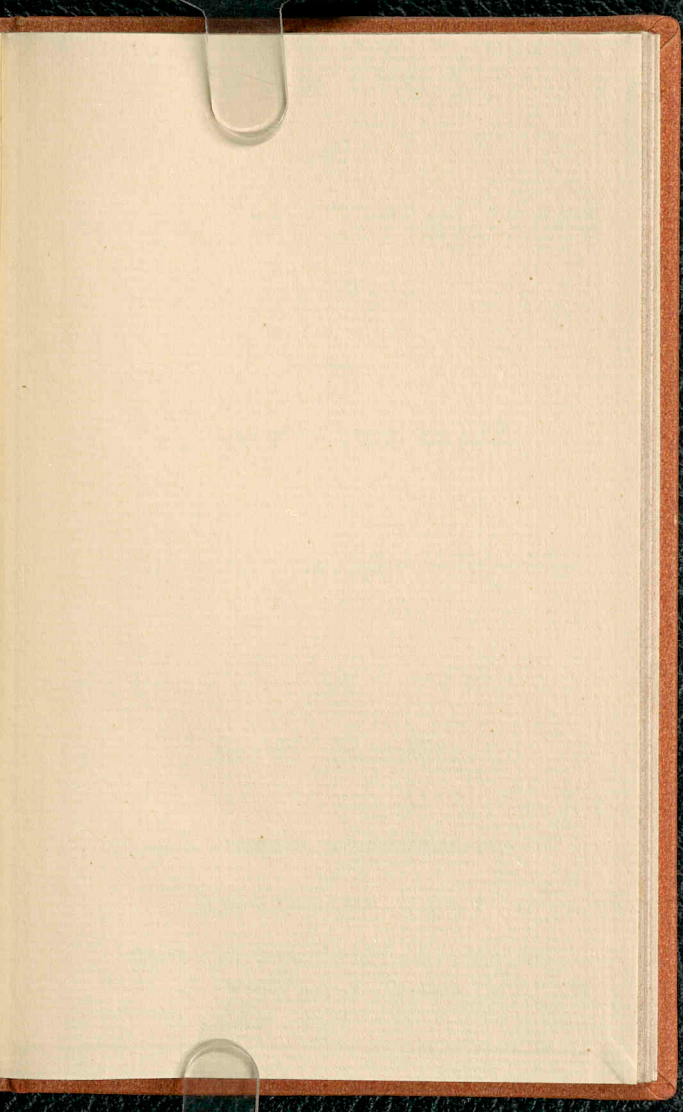
15,-236,-8°

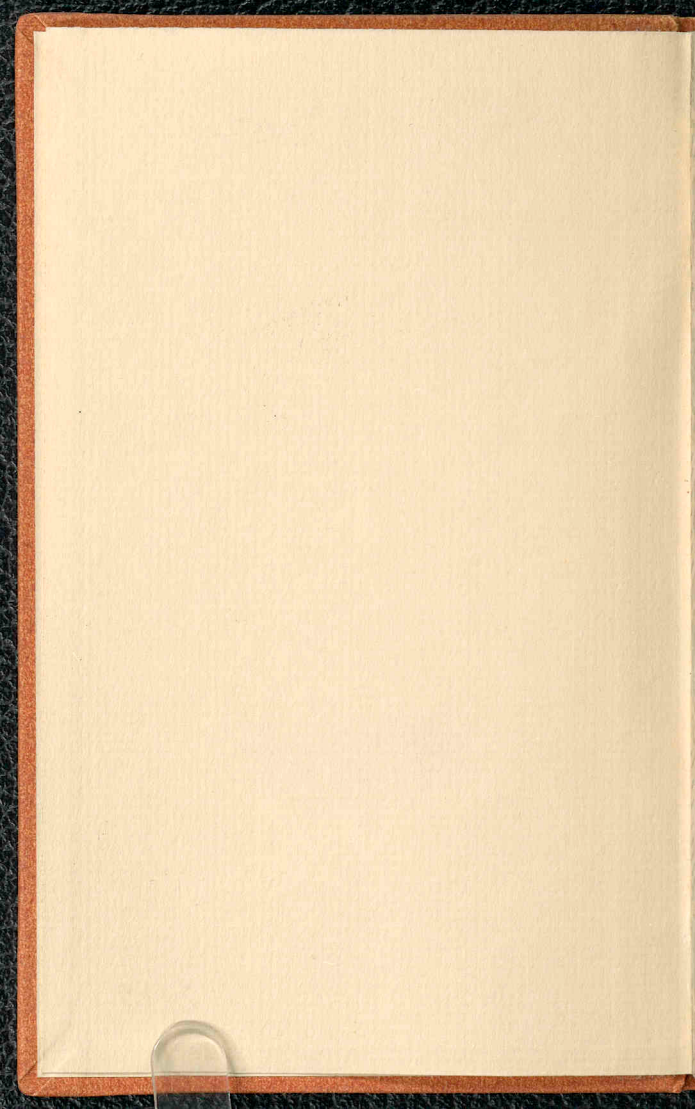
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024037534

S a m l i n g

af

15, - 236.

Lærerige Fortællinger

for Børn

til

at opvække deres Læselyst

og

befordre deres Kundskabers Udbredelse

ved

C. B. Hallager.

Kjøbenhavn 1817.

Forlagt af Tribler i Altegaden No. 107.

Trykt hos C. Grøbe.

2392

Af en lille Bane kan tilsidst
blive en stor Last.

Som man i Ungdommen væn-
ner sig, saaledes bliver man i
Alderdommen: — er et Ordsprog,
som Erfaring stedse har viist at være sandt.
Kjære Børn! jeg vil her tale om en Ting
som har gjort saamange Mennesker, Bor-
gere, Mænd og Koner ullykkelige; naar
de først have vant sig dertil. Jeg
har selv seet saa mange sorgelige Beviser
derpaa i mit Liv. Jeg mener den skadelig-
ge Bane at hensefalde til at drikke Bræn-
deviin eller andre hidfige Drikke.

Bogter eder derfor at gjøre enhver Ting som har skadelige Følger, alt for ofte, eller at gjøre det til en Bane, den være i Begyndelsen nok saa liden. Tilfidsst bliver der en stor Last deraf. Man seer jo hos Børn, hvorledes de smaa Baner som de have, og som man i Begyndelsen har overseet, blive til store Feil; saa at det bliver meget vanskeligt at faae dem til at aflægge dem. Men jeg troer det passende her at anføre tvende sandfærdige Exempler derpaa.

En simpel Handelsmand havde nedsat sig paa Landet. Han var et godt, flittigt og arbeidsomt Menneske, som gjerne vilde frem, og stræbte ogsaa derfor af alle Kræfter. — Men han begyndte at vænne sig til at blive lastefuld, og det ved en liden Bane. Han vante sig til at drikke Brændeviin. Folk sige vel: er det saa stor en Synd? hvorfor har den gode Gud givet Bestanddelene dertil? Det forekommer mig ligesom man vilde undskyldte Mordbrænderen og sige: hvorfor har

den gode Gud givet ham Ild? Det er Misbrugen allene som gjør, at den Ting bliver skadelig, som ellers ikke var det. Saaledes er det ogsaa her. Hvad er mere uskyldigt end at de Folk som maa arbejde tidlig om Morgenens, eller ogsaa om Natten, i Vand, i Skarn, i Regn, i Sne og Kulde, drikke et Glas Brændeviin for at varme sig? ellers kunde de ikke udholde det. Hvorledes vilde det ellers gaae Soldaten, Postkarlen, Muur- og Tømmersfolkene og andre. Hvem vil laste det? Jeg siger meget mere: det er en Guds Belgjerning, og deres Pligt. De maa gjøre det

Men Misbrugen heraf, Umaadeligheden — den altfor ofte Sjæntagelse af den første lille Vane, gjør den tilsidst til den afskyeligste, største og farligste Last, som styrter Mennesket i den fuldkomneste Fordærvelse, langt mere end nogen anden Last. Thi saadant et Menneske, som har fordærvet sig ved

Brændeviin, bliver tilsidst ulægelig syg paa Legeme og Sjæl, og kan aldeles ikke mere reddes.

Af denne Handelsmands Exempel vil jeg vise eder, hvorledes Tingen pleier at at gaae til, og hvorledes der ofte af en ubetydelig Bane, kan blive en stor Last.

I Begyndelsen smagte han kun paa det — nu drak han det, og endelig blev han en reen Drukkenbolt, som aldrig var ædrue. Det gik fra den ene Grad til den anden. Først drak han om Morgen en et lille Glas for Daagens Skyld, som han kaldte det. Det var ret godt. Han maatte staae i Boutiquen i Kulden. Henimod Klokken Ti, syntes det ham for koldt. Endnu et Glas. Om Middagen havde han spist nogen feed Spise. Atter et. Om Eftermiddagen klemte det ham i Maven. Naar han skulde gaae til Sengs befandt han sig slet.

Dette behøver han kun at vedblive med i otte Dage, saa har han vant sig saaledes

bertil, at han ikke mere er istand til at afholde sig derfra. Naturen fordrer det endog. Thi Brændeviin, naar det nydes alt for ofte, trækker Maven sammen, og fordærver den saaledes, at den ikke længer kan modtage nogen Spise, men gjør, at Drukkenbolten stedse befinder sig slet, førend han faaer noget at drikke.

Nu drikker han blot for at faae det Unde til at gaae over, eller for den svage Maves Skyld. For at styrke den? Nei, for at svække den endnu mere ved de ofte gjorte Gjentagelser. Det er Aarsagen, hvorfor de uhyggelige Brændeviinsdrankere slet ikke kunne aflægge denne besværlige Bane, og hvorfor de af sig selv trænge sig til at opnaae Færdighed i Fasten, ja at den endog tilsidst bliver til en Nødvendighed for dem.

At en Dranker paa eengang skulde aflægge denne Bane, er lige mod Naturen. Man har Exempler paa, at saadanne Drankere, som pludselig ganske have af-

holdt sig fra at drikke, ere døde tre eller fire Dage derefter.

Derfom en Dranker ſkal helbredeſ, da maa det ſkee gradviis, ved at han nemlig drikker mindre og mindre; thi ellers bliver han, naar han pludſelig ſelv for- nægt er ſig denne Drik, en hurtig Mor- der, liig den Ddſle, ſom griber Strik- ſten og hænger ſig. Dette vil heller ikke nogen fornuftig Læge nægte.

Men igjen til vor Hiſtorie. Saale- deſ ſom det gik Legemet, der fik Svind- ſot, ſaaledes gik det ogſaa hans Sjæl og hans Forſtand. Den blev ganſke fløv og dum. Hvor ynkeligt var det ikke at ſee denne Perſon ſtaa i Boutiquen og læ- ne ſig til Dørſtolpen! hvorledes blev han nu ikke til Spot og Foragt baade for for- nuftige Menneſter og Børn. Vinene va- re røde, og ſtode ſtive i Hovedet paa ham. Tungen var næſten lam. Det ſom han ſtammede frem, var noget latterligt Lei. De ondſkabsfulde Drenge ſom mærkede hans Svaghed, ſtødte ham bort fra Dør-

stolpen, saa at han faldt ud paa Gaden, og maatte bæres ind af sine egne Folk. Hvorledes maatte Konen være tilmode derved? Hvilket Exempel af en Fader for Børnene, af en Husbond for Tjenestefolkene? Hvorledes mon det har seet ud med hans Handel eller hans Regnskabsbøger? Hvad skal der blive af Huusholdningen, naar Manden eller Konen er henseenden til Drif!

Den anden Historie er baade sørgelig og latterlig. En lignende Mand paa Landet, havde saaledes vant sig til Brændeviin, at han aldrig var ædrue nogen Aften. Dette lagde nogle Mærke til, som sildig om Aftenen havde hentet Væske hos ham. De kom efter Klokker Elleve om Aftenen til ham, og saae ind igjennem Sprækkerne paa Boutique- Vinduerne — der sad han forved Bordet, — dygtig beruset — Hovedet paa Bordet — Lam-

pen for sig, og snorkede at man kunde høre det udenfor.

Tyvene greb Leiligheden, brøde ind, og udtømte hele Boutiquen. Den ene var saa forvoven, at han gik ind i Stuen og tog Lampen fra Bordet for at lyse de andre dermed. Disse advarede ham. D! sagde han, han vaagner ikke førend i Morgen tidlig. For ham ere vi sikke. Den næste Morgen fandt man Boutiquen tom og Lampen staaende paa Bordet. Nu blev han til en almindelig Patter for hele Byen.

Er det da ikke en uomstødelig Sandhed: at en lille Bane endelig bliver til en stor Last.

Skæffelige Følger af en ond Samvittighed.

I en vis Landsbys blev fundet et myr-
det Fruentimmer paa Marken. Gjer-
ningsmanden var det ikke mueligt at opda-
ge. Vel havde man Mistanke paa en
vis Person i Byen, som noie havde kjendt
den Ufdoede, men der var Ingen som kunde
bevise ham noget.

Præsten der i Byen gaaer ind paa
Marken for at besee Stedet hvor Mordet
var begaaet. Her finder han endnu Ste-
nene bestænkte med Blod. Han tager en
af disse hjem med sig, og derpaa lader han
alle Mandspersonerne i Menigheden komme
til sig. Midt i Værelset lægger han den
med Blod bestænkte Steen. Præ-
sten træder hen til et Bord, tager den blo-
dige Steen i sin Haand — viser den for
alle de Tilstedeværende — og taler følgen-
de med Syn og Taarerne i Øinene til Fol-
kets Samvittighed:

„Betragter alle denne Steen, paa hvilken der endnu klæber den Myrdedes Blod af vor Menighed. Kunde denne Steen tale, den skulde snart nævne den grusomme Morder. Kunde dette Blod tale, det vilde snart røbe Gjerningsmanden.“

„Morderen maa være her iblant os. Seg veed det med Visshed. Maaskee er han midt dette i Værelse — Stenen, Blodet peger hen paa ham.“

„Han føler allerede de Stik, de Spyd, de Sværd som trænge igjennem hans Samvittighed, i det jeg siger dette. Siden vil det vise sig, at han har følt det. Giv blot Agt; det vil snart vise sig.“

„Mine kjære Brødre! dette Blod her paa denne Steen skriger visselig til den retfærdige Gjengjelder i Himmelen, ligesaa vist som det klæber her ved denne Steen. Thi derfor klæber det ved den, paa det at Guds Retfærdighed derved vil opdage Morderen.“

„Betænk dette, o Morder! dersom du findes blant os. Læg ikke Dølgemaal paa din Blodskyld, paa det at du endnu ikke skal forsynde dig i høiere Grad. Hvad nytter det dig, om du endog en Tidlang fortier det? Var der Ingen som saa det, da du udøste dette Blod? Ei heller Gud, den Alvidende! for hvilken Ratten maa være Lys? Han vil nok aabenbare det.“

„Mon ikke din onde Samvittighed skal forraade dig? dine nedslagne Wine, dine mørke Ansigtstræk, din blege Farve, alt skal forraade dig.“

„Troer du, at du kan finde Rolighed nogensteds? Nei, hverken Dag heller Nat vil du finde Rolighed. Sønnen vil flye fra dig, og den Myrdedes blodige Billede vil spæve for dine Wine, og forfærde dig i skrækkelige Drømme.“

„Gaaer du paa Marken, forbi Stedet, eller pløier og arbeider du der i Nærheden, saa skal det stedse forekomme dig, som om den Myrdedes Billede stod for dig, udstrakte sine Hænder mod Himmelen, og anklare

gebe dig som sin Morder. Hvorlænge kan du udholde det?"

„Betrænk dig, ulykkelige Morder! endnu i dette Dieblis. Giv Gud! giv hans Alvidenhed! — giv Sandheden Ære, og bekjend din Misgjerning. Ellers kunne endnu Uskyldige blive mistænkte, og derved bliver du paa ny til en Morder.“

„Men dersom du vil tilstaae din Misgjerning og angre den, saa kan der endnu gives Raad til at redde din fortabte Sjel, og erhverve dig Deelagtighed i den Allerhøiestes Barmhertighed; thi Christus vor Frelser, har selv paa Korset bedet for sine Morderere med disse Ord: Fader! tilgiv dem!“

Derpaa traadte han videre frem — Hans Kinder rødmede — Hans Dine stode fulde af Taarer — og sagde:

„Hvo iblant Eder der har en god Samvittighed, han tager denne med Menneskeblod besmittede Steen i sin Haand som jeg — holder den mod Gud i

Himmelen, og siger: „Jeg er uskyldig i dette Blod!“

Dette skeete. Præsten gjorde det først. De andre fulgte hans Exempel, den ene efter den anden. Da Staden kom til Gjerningsmanden, som enhver af de Tilstedeværende allerede hæftede et stivt Die paa, blev han bleg som Døden — skjælvede baade paa Hænder og Fødder. Da han nu vilde gribe til og tage Stenen op, foer han tilbage og skreeg; Hvorfor skal jeg nægte det? jeg er Gjerningsmanden. Dette Blod vidner mod mig. Gud være mig arme Synder naadig!

O! mine unge Læsere! — Lærer — seer — føler her, de skrækkelige Følger af en ond Samvittighed.

Den taknemmelige og ædelmodige Jøde.

Følgende Historie maa oplyse, om vel nogen Christen kan overgaae Jøden i disse Dyder.

En polsk fyrstelig Familie var ved forskjellige Tilfælde i Begyndelsen af dette Aarhundrede kommen saaledes tilbage, at den sidste Prinds af Blodet besluttede at forlade sin Stand, og tage Tjeneste hos en Adelsmand, som havde beriget sig ved Prindsens Forsædre. Engang holdt han med sin Herres Heste uden for et Trakteursted som tilhørte en Jøde. Jøden, en ædel Israelit, kjendte ham, og behandlede ham som en Prinds, med den største Høflighed; og uagtet Prindsen forsikrede ham, at han ikke vilde modtage nogen Titel, hvis Værdighed han ei kunde gjøre Paastand paa, vedblev dog Verten at staae for ham i en ydmyg Stilling, og bad ham indstændig at gaae ind i Værelset.

„Naadige Herre! begyndte han, deres Bedstefader har bevist mig utallige Velgjerninger. Det er billigt at jeg viser mig taknemmelig imod den sidste af Familien. Gud har velsignet mig, og jeg glæder mig over at have funden Veilighed til at kunne dele denne Velsignelse med Andre.

Nu kan jeg døe rolig, naar jeg kan døe med den Bevidsthed, at jeg har bidraget noget til at forskaffe Dem Deres forrige gamle Værdighed tilbage."

Derpaa vedblev han indstændig at besæde Prindsen saalænge, indtil denne besluttede at forlade sin Tjeneste. Da dette var skeet, og Prindsen var kommen tilbage, lod han ham isøre prægtige Klæder. Men, sagde han, dette er ikke nok, Deres Heste staae i min Stald. For min Dør holder Deres Karet, og dette ere Deres Tjenere. Det var fire smukt paaflædte unge Mennesker. I mit Naboelag boer en riig Privatmand, som har en smuk, dydig Datter, men som besidder den Svaghed, at hun ikke vil giøre sig uden med en Mand som bærer et Ordensbaand. De er Prinds, her er tusinde Dukater. Gaae til Kongen og beed ham om en Orden. Men jeg beder Dem, kom snart tilbage, thi jeg er gammel, og maa snart gaae til mine Fædre.

Smidlertid søgte Jøden at bringe Brylluppet istand, og neppe var den unge Prinds kommen, som var tyve Aar gammel, førend han fik Pigens Samtykke, og med hende 100,000 Gylden til Brudegave, tilligemed det Løfte at bekomme endnn ligesaa meget naar det første Barn var født. Han avlede tvende Prindsen med hende, hvoraf den ene døde i sine Ungdomsaar, men den anden efterlod sig et talrigt Afkom, som stedse beviste sig ligesaa ædelmodig mod den brave Jødes Slægtninge, fordi de havde forskaffe deres Familie sin forrige Herlighed og Pragt igjen.

Og denne Prinds var Fyrsten Woroniezki.

Edel Daad, udøvet i Krigen af en simpel Soldat mod Fienden.

Skal det da stedse være et Ordensbaand, under hvilket der skal slaae et ædelt Hjerter? Visselig findes der Mennesker i de ringeste Hytter og usleste Klædedragter,

hvis Hjerter oftere ere istand til at udøve ædlere Handlinger, end de Personer, som klæde sig i Purpur og kostbare Klæder.

I en vis Bye i det Bøhmiske, forsaae Subbyggerne sig i Krigen saaledes, at de tilligemed nogle østerrigiske Tropper skjød paa Preusserne. Efter Krigslovene følger Plyndring og Brand som Straf for fligt. Men en menneskekjerlig Prinds formildede Straffen til Fouragering. Der blev befalet et vis Kyrsassers Regiment at indsamle Fouragen. En Commando salder derfor ind i en Bondeggaard, belæsser sine Heste med Fourage, og begynder siden at plyndre, hvortil der ingen Ordre var givet. En iblant dem modsætter sig denne Uorden. „Kammerater! siger han, gjør det ikke, dertil have vi ingen Ordre. Tænk dog mere menneskeligt. I ere jo ingen Barbarer, Tyrker eller Hedninger. Det lidet Fourage vi tage fra Folkene er allerede betydeligt Tab nok for dem. Men berøve vi dem nu tillige deres Linned, Klæ-

der og Huusgeraad, saa ere de aldeles ødelagte."

Han bliver ubleet. Men hans Hjerter flaaer hæftigere, og nu lader han sin Tale faae frit Løb. „Kjære Kammerater! betænk dog engang hvorledes vi vilde være tilmode, naar man behandlede vore Koner og Børn saaledes. Lader dog de fattige Folk beholde det Nødvendigste. Vi ere jo hverken Kroater eller Pandurer."

Ingen brød sig om hans Tale, men vedblev at plyndre. Derved blev dette gode Menneſte ſaa opbragt, at han drager ſin Sabel og ſiger: „Ophøre I ikke, ſaa have I med mig at beſtille, og jeg angiver det endnu i denne Aften. I tvinge mig til at jeg maa forraade Eder."

Denne brave Handling gjorde ſaadant Indtryk paa dem, at de læſſede alting af igjen, og gav Folkene det tilbage. De kom nu hjem igjen til Qvarteret. Kommandeuren, ſom havde ſaaet noget at vide derom, lader den brave Karl kalde til ſig. Sliig mig oprigtig, ſiger han: hvorledes

er det gaaet til med Fourageringen? Han fortalte alt paa det nøiagtigste og ærligste, men uden at nævne Rogen. „Du har handlet som en brav Karl, sagde Generalen, det er ikke din Konges Villie at føre Krig med de fattige Undersaatter. Men siig mig, hvem var de Mennesker som plyndrede?“ Af, Hr. General! jeg skylder Dem Lydighed i enhver Henseende, men forstaaen mig, de have jo givet Alt tilbage igjen. De veed jo, i Krigen gaaer det ikke stedse saa ordeutlig til. Tilgiv dem. „Nu du brave Karl! der har du en Dukat, og møder der dig nogen Ubehagelighed, saa henvend dig til mig.

Var det ædelt, at dette Menneske modsatte sig Plyndringen, saa var det endnu næsten mere ædelt, at han ikke vilde forraade sine Kammerater. O! hvor flaaer der ikke ofte et ædelt Hjerte under den groveste Skjorte! I enhver Stand, selv i Soldaterstanden — ethvert Folk som frygter Gud og gjør hvad der er Ret, det er ham behagelig.

Den lykkelige Muursvend, eller en
besynderlig Maade at blive
rig paa.

Det var ikke godt, dersom den Gjerrige kunde skalte og valte med sin Formue og sine Penge som han vilde. Den gode Gud veed ogsaa ved sin vise Regjering at bruge Menneskenes Laster til Andres Bedste. Han veed at indrette det saaledes, at selv den Gjerrige ofte maa gjøre Andre rigere end de, som den aldeles ikke havde tænkt paa.

En fattig Muursvend gik engang hjem fra sit Arbeide. En gammel Kone kaldte paa ham og sagde: Kom op med mig paa mit Bærelse, der er noget Arbeide for ham. Her maatte han gjøre et Hul i Muren, hvori hun, som hun foregav, vilde have et lidet Skrin staaende. Derpaa betalte hun ham, og lod ham gaae.

Muursvenden tænkte ikke videre derpaa; men efter et halvandet Aars Forløb gik han hændelsesviis igjennem Gaden, og da

faldt det ham ind. Han saae op i Veiret,
 og blev et Leiebræt vaer, hvorpaa der stod:
 Her er et Bærelse til Leie i fjerde Etage.
 Han gik op og besaae det, og fandt at det
 var det samme, hvori han havde maattet
 gjøre Hullet i Væggen, men der fandtes
 ikke noget Skab i den, thi Hullet var til-
 muret og hvittet over igjen. Den fatti-
 ge Kone, heed det, som har boet her, er
 død for et Par Dage siden, og man har
 maattet sælge hendes Seng for at faae
 hende begravet.

Holdt! tænkte han, her maa være
 noget andet under, og leiede strax Bærel-
 set. Endnu første Nat aabnede han Hul-
 let i Væggen, og hvad fandt han? en stor
 Gryde fuld af Guldmynter. Ved den
 gamle Kones Gjerrighed blev han nu en
 riig Mand, hvorpaa hverken hun eller han
 havde tænkt. Den Gjerrige under
 ikke noget Menneske noget, og
 maa dog ofte efter sin Død gjøre
 Vel mod den som han ikke engang
 har kjendt — ja selv give Leilig-

hed til, at hans Formue kommer
i ganske fremmede Hænder; der-
til veed Forsynet Midler.

Barnlig Følelse for Forældre.

Epaminondas, som nogle af Græker-
nes Vise ansee for den største Mand, som
hiint Land har frembragt, og som ved sin
Visdom og sine Bedrifter en Tid lang gjorde
Theben til den mægtigste Stad i Græ-
kenland, som ydmygede de tilforn uover-
vindelige Lacedemonier, og svingede sig op
til Grecns høieste Spidse; denne Mand
sagde ofte til sine Venner: at af alt hvad
der var hændet ham, saavel lykkeligt som
ulykkeligt, havde intet glædet ham saame-
get som at han havde overvundet Sparta-
nerne paa en Tid, da hans Fader og Mo-
der endnu levede. Denne Følelse gjør
ham ligesaa megen Gæde, som Seiren ved
Leuctra.

En tyrkisk Keisers ulykkelige Endeligt.

Efterat Tamerlan havde overvundet og taget den tyrkiske Keiser Bajazeth til Fange, kunde han ikke holde sig for Tatter da han saa ham. Bajazeth blev fortrydelig herover og sagde: O Tamerlan! lee ikke ad min Ulykke. Gud er den eneste som giver og borttager Zepter og Krone naar det behager ham; ofte kan den som i Dag er Seierherre, blive overvunden i Morgen. Det er ikke deraf jeg leer, sagde Tamerlan, men jeg leer ad det, at han har givet det til en Gensiet som Du er, og til en uffel Haltetende som jeg. Derpaa lod han Bajazeth indspærre i et Tjernbur, hvoraf han aldrig fik Tilladelse til at komme ud, undtagen naar Tamerlan vilde stige til Hest; thi da maatte Bajazeth bukke sig, paa det at Tamerlan kunne sætte sin Fod paa hans Ryg og stige til Hest.

Da Bajazeth ikke kunde endholde denne ulykkelige Behandling, saa knuste han sit Hoved mod Tjernstængerne i Buret.

Den gavmilde Fyrste.

Den berømte Maupertius, som ledsagede Kongen af Preußen i Krigen, blev taget til Fange i et Slag ved Molwitz, og bragt til Wien. Storhertugen af Toscana, dengang Keiser, ønskede at see denne Mand, som havde erhvervet sig saa stor Berømmelse. Han behandlede ham med Agtelse, og spurgte ham, om han savnede noget blant de Sager, som Husarerne havde berøvet ham.

Efter at man havde længe trængt ind paa ham, tilstod Maupertius at han gjerne havde villet redde et fortreffeligt Uhr af Greham, som han betjente sig af til sine astronomiske Sagttagelser. Storhertugen som havde et Uhr af samme Uhrmagers Arbejde, men som var besat med Diamanter, sagde til Mathematikeren: Det var blot et Spøg af Husarerne, de have bragt mig Deres Uhr, behag at modtage det, jeg giver Dem det herved tilbage.

Da Giften begyndte at udbrede sig i alle hans Arer og forarsage at han ikke kunde kiende Gienstændene omkring sig uden som i en Taage, kaldte han ad Criton. Da denne troe Ven havde nærmet sig til ham, sagde Sokrates til ham, og det var hans sidste Ord: Criton anrettede et Offer til Guden for Sundheden, jeg kommer mig igjen. Efter Platos Beretning var han halvfierdsindstyve Aar da han døde.

Kieft Mod.

Da Alphonsus, Kongen af Arragonien saae at en Gallei som var fuld af saavel Matroser som Soldater, sank, befalede han at man skulde ile dem til Hielp, og da han saae at Faren hindrede dem fra at udføre hans Ordre, besteg han selv en Chaluppe, for at komme de Ulykkelige til Hielp som vare ombord paa Galleien, i det han sagde til dem som forestillede ham den Fare som der var forbunden dermed og for hvilken han udsatte sit Liv: jeg vil

heller være deres Følgesvend i Døden, end deres Tilskuer.

Denne Fyrste gik gierne til Røds igiennem Hovedstadens Gader, uden noget Følge. Da man forestillede ham den Fare som han derved udsatte sin Person for, svarede han: „En Fader som spadserer midt iblant sine Børn, har ikke noget at frygte for.

Kaiser Hadrian og Soldaten.

Den romerske Kaiser Hadrian levede meget fortrolig med sine Undersaatter og tog aldeles ikke i Betænkning at besøge de offentlige Bade-Anstalter, om der endog var nok saamange Menneſker der. Da han engang var i Badet, lagde han Mærke til at en gammel Soldat som han havde kiendt i Krigen, stod, gneed sig op mod Muren, han spurgte ham derfor hvorfor han ikke lod nogen hielpe sig. Aarsagen er at jeg har ingen der kan hielpe mig,

svarede Soldaten. Hadrian gav ham ikke allene en Slave til Opvartning, men endog en Godtgjørelse i Penge. Nogle Dage derefter gjorde de gamle Soldater i Kaisers Nærværelse det selv samme som var lykkedes saavel for deres Kammerat, i det Haab ogsaa at faae en Slave til Opvartning og en Godtgjørelse i Penge, men Kaiseren sagde smilende til dem: I ere saamange, at den ene jo lettelig kan hielppe den anden.

Den franske Kong Ludvig den Fjortendes sidste Tale paa sin Døds seng.

Ludvig den Fjortende blev angrebet i August Maaned 1715 paa sit Tilbage tog fra Marli, af en Sygdom som endte hans Liv. Det er bekiendt med hvilken Siels Storhed han saae sin Død i Møde: han sagde til Madame Maintenon, som var hos ham til Selskab: „Jeg havde troet at det var mere tungt at døe,“ og i det han

henvendte sig til sine Tienere: „Hvorfor
 græde I? Have I troet at jeg var udøde-
 lig?“ Han uddeelte meget rolig sine Ordre
 angaaende forskiellige Ting, ja endog om
 sin Liigbegiængelse. Den Siæls-Styrke
 som han udviiste, gik saavidt, at han
 endog tilstod sine Feil. Den unge Prinds,
 hans Efterfølger, blev fremstillet for ham,
 han løftede ham op i sine Arme og sagde
 disse mærkelige Ord til ham: „Du skal
 „snart blive Konge over et stort Kongerige.
 „Hvad jeg især paalægger Dig, er, at
 „Du aldrig maa forglemme den Lybighed
 „Du skylder Gud. Erindre stedse at det
 „er ham som Du har at takke for alt
 „hvad Du er. Stræb at vedligeholde
 „Fred med Dine Naboer. Jeg har været
 „en alt for stor Elsker af Krig, efterligne
 „mig ikke heri, ikke heller i Henseende til
 „de store Bekostninger jeg har gjort.
 „Raadfør Dig i enhver Ting, og stræb
 „at kiende de bedste for at kunne følge dem.
 „Søg at bære over med Dine Undersaatte
 „re i alt det som staaer i Din Magt, og

„udret det, som jeg har været saa uheldig
 „lig ikke selv at kunne udrette.“

**Et mærkværdigt Exempel paa en be-
 synderlig Hunds Kierlighed til
 sine Hvalpe.**

En privat Mand havde et Koppel
 Hunde, og blant dette var der en Tæve
 som han holdt meget af, og som han havde
 tilladt at æde og sove i sin Sal. Da den-
 ne Tæve havde kastet Hvalpe, passede dens
 Herre paa i dens Graværelse for at drukne
 dem i en nærliggende Dam. Da Tæven
 nogen Tid derefter var kommen tilbage,
 blev hun meget urolig over ikke at see dem.
 Hun begynder strax at lede efter dem, og
 da den finder at de vare druknede, bringer
 hun den ene efter den anden hen for sin
 Herres Fødder, og i det hun bringer den
 sidste, betragter hun sin Herre med stivt
 Blik og dør paa Stedet.

Den kloge Kat.

Det er Skik i visse Kostskoler at tilkiendegive Middagstiden ved en Klokke. Huuskatten som ikke fandt at dens Ude var hensat til den paa den Tid i Spisesalen, thi da Klokken ringede var den bleven indelukket i et Værelse, hvor det var en Umulighed for den at komme ud om den endog havde hørt Klokken ringe, begav sig efter nogle Timers Forløb, da den var sluppen ud af sit Fængsel, og Hungeren drev den dertil ind i Spisesalen, men den fandt ikke nogen Ude der. Midt paa Dagen hører man Klokken ringe, Enhver vil vide hvem det er, man finder at Katten hænger i Klokkestrengen og vedbliver at bevæge den saalænge frem og tilbage af alle Kræfter for dermed at tilkiendegive at man havde glemt at give den Ude, og at man skulle forskaffe den noget igien.

Barnlig Kierlighed til Forældre
bliver aldrig ubelønnet.

En vis Baron kom paa en Reise igiennem en lille Bye, hvor han steeg af i Gæstgivergaarden for at tilbringe Natten der. Bertinden, hvis Mand var død for nogle Maaneder siden, havde en eneste Søn, 12 Aar gammel, og hun befandt sig i meget maadelige Omstændigheder. Hun kunde hverken gjøre sig selv eller sin salig Mand Bebreidelser derfor, thi han havde stedse været en ligesaa retscaffen Mand som hun var en retscaffen Hustru. Nei, disse gode Menneffers Fattigdom havde sin Grund i ganske andre forskiellige Omstændigheder. Først, at denne lille Bye hvori de boede, laae langt borte fra Landeveien, og dernæst at en af deres Familie havde bedraget dem for en betydelig Summa. Enken vedblev efter sin Mand's Død at give sin Søn Albert den bedste Opdragelse som det var hende muligt, ved at lade ham gaae i Skole og undervise i de

nødvendigste Skole-Kundskaber. Hendes Kaar forbød hende at lade ham undervise i andre Videnskaber, uagtet han havde stor Lyst dertil. Den lille Albert var meget arbeidsom og stedse i Bestieftigelse. Han søgte fornemmelig at behage de Fremmede som toge ind i hans Moders Gæstgivergaard. Han opførte sig ligeledes mod Hr. Baronen da han ankom der, og det paa saadan en Maade, at han snart tiltrak sig hans Agtpaagivenhed, ved sine ligesaa artige som beskedne Svar. Derpaa indlod Baronen sig i Samtale med ham, og spurgte ham om hans Moders Forsatning, og hvad Haandtering han agtede at lægge sig efter? Hvad den første Punkt angik, kunde den gode Dreng ikke svare uden med Taarer i Øinene, men i Henseende til den anden var hans Svar omtrent saaledes: Naadige Hr. Baron, jeg gaaer flittig i Skole, det er sandt, jeg ønskede ogsaa inderlig gierne at lære mere, men ulykkeligviis kan min Moder ikke koste mere paa mig, uagtet hun inderlig ønsker det;

derfor har jeg i Sinde at lære et Haandsværk, for siden at kunne hjælpe min Moder saameget som det staaer i min Magt. Denne unge Drengs Tale gjorde saadant Indtryk paa Baronens, som virkeligen var et ædelt og godgjørende Menneſke, at han ſagde til ham! Velan! min unge Ven, har Du Lyſt at tage med mig paa mine Godſer og blive der hos min Søn, ſom næſten er ligesaa gammel ſom Du? — Hiertelig gierne, naadige Herre, men hvorledes kan jeg forlade min fattige Moder? — Men betænk ogsaa hvormeget Du ſparer Din Moder derved; hun har da ingen flere Bekoſtninger, ingen Sorg, ingen Bekymring mere for Dig, thi derſom Du opfører Dig godt hos mig, derſom Du er artig, troe, flittig, vil jeg paatage mig at ſørge for Dig. Albert havde aldrig ſaaſnart hørt at Baronens Tilbud var fordeelagtig for hans Moder, førend han kyſſede hans Haand, vædede den med ſine Taarer, til Tegn paa ſin Erkjendtlighed og lovede med Glæde at tage med ham,

dersom blot hans Moder vilde give sit Sam-
 tykke dertil. Han gik usfortøvet bort før
 at opsøge og fortælle hende hele Samtalen.
 Blev, sagde hun, jeg vil selv tale med
 Herren. Albert tog hende ved Haanden,
 fulgte, eller rettere sagt, flæbede hende
 hen til ham. Dersom De troer, sagde
 Baronen til hende, at Deres Søn kan
 have det Godt hos mig, saa beder jeg at
 han maae reise med mig. Jeg er Baron,
 og jeg boer i 6 Mile herfra paa mine Gods-
 ser. Har han ikke Lyst at være der, staaer
 det ham frit for at vende tilbage. Alt det
 som jeg forlanger af ham er Trost, Flid
 og Fromhed, thi er han det, skal han ikke
 mangle noget, og jeg skal lade ham lære
 alt det som han har Lyst til. Svævende
 mellem Frygt og Haab, hestede den gode
 Dreng sine Hine snart paa Baronen, snart
 paa sin Moder. Endelig befriede hans
 Moder ham fra den Uvisshed hvori han var,
 ved at sige: Behag naadige Herre at mod-
 tage min hjerteligste Tak for de Velgiernin-
 ger som De agter at bevise min Søn, det

er med den inderligste Glæde at jeg overlader Dem mit Barn. Ja, min kiære Søn, vedblev hun, tag i Guds Navn med den naadige Herre, men jeg beder dig allene tab aldrig af Synne Gud og Din Skaber! tænkt ofte paa Din Faders og Din Moders Formaninger!

Henrykt af Glæde løb Albert snart hen til Baronen, snart til sin Moder, for at takke dem begge, og for at aflægge dem de helligste Løfter. I Morgen, sagde Baronen, ved Dagens Anbrud skulle vi reise, og Demin kiære Kone skal ikke være bekymret for i nogen Henseende at anskaffe det ringeste til Deres Søn, thi han skal faae alt hvad han behøver hos mig. Moderen gientog sin Taksigelse for ham, men hun mærkede en Følelse der var blandet af Glæde og Sorg, hun kunde vanskeligen gjøre sig bekiendt ved den Tanke, at overlade sin eneste Søn som hun elskede saa inderlig, i Fremmedes Hænder; og paa den anden Side trøstede hun sig med det Haab om den Lykke som der ventede ham. Albert kunde

ikke falde i Søvn, thi tusinde Ideer løb omkring i hans Hoved, imidlertid forglemte han ikke at takke Gud som sin største Velgjører; saameget mere som han havde den Bane aldrig at staae op eller lægge sig uden med Andagt at have forrettet sin Bøn. Førend Dagen brød frem, var Albert vagen, men han blev bedrøvet ved den Tanke, at om nogle faa Timer skulde han ikke længe være hos sin Moder, og at han maaskee ikke i lang Tid vilde faae hende at see. Kort efter kom hun til ham, omfavnede ham, og ved at kysse ham, vædede hun ham med sine Taarer. Snart, sagde hun, skal Du forlade mig, min kjære Albert, men glem aldrig, jeg beder Dig inderlig derom, Din salig Fader og mig, vedbliv at være forstandig og god, da vil Du sikkert blive lykkelig. Albert lovede hellig, under Graad og Hullen at opføre sig nøiagtig efter alle hendes Formaninger. Nu kom Dieblisset da Skilsmissen skulle skee. Den gode Søn kunde i lang Tid ikke udrive sig fra sin Moders Omfavnel-

fer, som vædede ham med sine Taarer. Alle de Tilstødeværende bleve inderligen rørte ved at see saa megen sønlig og moderlig Kierlighed forenet sammen. Baronnen lod det ikke blive ved at betale sin Regning, men han gav ogsaa den gode Kone en betydelig Foræring. Moderen fulgte Bognen med sine Dine saalænge det var hende muligt, under idelige Velsignelser. Albert paa sin Side holdt stedse sine Dine heftede til Moderen, indtil han tabte hende af Syne. Nu var han ganske forsagt næsten i en heel Time, fordi han aldrig havde henlevet nogen Dag uden at see sin Moder, som han nu i saa lang Tid skulde være adskilt fra. Derpaa talede Baronnen venlig til ham, roste ham for sin sønlige Kierlighed, og søgte at trøste ham ved at sige, at han Tid efter anden kunde besøge sin Moder. Denne Forsikring gjorde ham munter og efterhaanden virkelig glad. Derpaa talede han med sin Belgiorer, som forundret over dette unge Mennekses Forstand, blev bestrækt i det Forsæt som han havde fattet,

nemlig at lade ham undervise tilligemed sin Søn i alle Slags nyttige Kunster og Videnskaber. Da de vare om Aftenen ankomne til Baronens Godser, skielvede Albert af Glæde og Forventning ved at see sit nye Opholdssted. Et Barn, noget yngre end han, kom Faderen i Møde. See her min fiere Carl, sagde Faderen, har jeg bragt Digen lille Selskabsbroder: Lad mig nu see I gjøre Bekendtskab med hinanden. Da han havde sagt dette, lod han dem være allene. Albert viiste sig meget ærbødig mod sin Belgijørers Søn og udbad sig hans Venfskab. Denne trykte fyrig hans Haand, og inden en søie Tid vare de saa fortrolige som om de havde kiendt hinanden i lang Tid. Baronens fandt megen Glæde derved, fordi de vare begge meget elskværdige Børn. Albert forstod at opføre sig saa forstandig, at den unge Carl ikke kunde undvære hans Selskab. Langt fra at behandles som Tiener, blev han opdraget med sin Belgijørers Søn, og nød samme Underviisning som han. Den utrolige

Længsel som han havde efter at studere, gjorde at man ofte sagde til Carls Hovmester: Der vil vist engang blive en stor Mand af den Albert! Den dydige Baron var henrykt af Glæde herover, især fordi han elskede sin Søn, som af ædel Kappelyst efterlignede sin Selskabs Broders Exempel, og gjorde, lig ham, betydelige Fremskridt. Saaledes forløb flere Aar for dem med en utrolig Hurtighed. I øvrigt erhvervede Albert sig ved sin elskværdige og forekommende Opførsel endog Tjenestefolkenes Agtelse. Smidlertid skrev han ofte til sin Moder, som inderlig glad over hans Breve, lod aldrig noget blive ubesvaret, og formanede ham stedse til at vedblive paa Wiisdommens og Gudsfrygtighedens Bane. Undertiden sendte Sønnen hende Forærin- ger, og derved indtraf et Tilfælde, som lagde ret Grunden til Alberts Lykke. En- gang fandt Baron en Brev i sin Have, han beseer Udskriften og kender Alberts Haand. Da det ikke var forseglet, aab- ner han det og læser følgende: „Min el-

„skede Moder! Hvor glæder jeg mig ikke
 „inderlig hver Gang jeg skriver Dem til!
 „det fornøier mig hele Dagen, fordi jeg
 „indbilder mig, og troer at være hos Dem
 „og tale med Dem. Imidlertid ønsker
 „jeg at denne Tanke snart maae gaae i
 „Opfyldelse, da jeg ikke har seet Dem i
 „6 Aar. Jeg vil ogsaa snart bede Hr.
 „Baronen om Tilladelse dertil, og jeg er
 „vis paa at han ei afslaaer mig min Be-
 „giering. Skulde jeg fortælle dem alle de
 „Belgierninger, som min agtværdige Bel-
 „giører og hans fortreffelige Søn i saa høi
 „Grad bevise mig, da blev jeg ikke færdig
 „med mit Brev i Dag. Men efter Gud,
 „Dem, og disse to Mennesker, er der in-
 „gen jeg elsker høiere i Verden. Daglig
 „takker jeg ydmygeligen Gud for den store
 „Naade som han beviser mig. Jeg sender
 „Dem indlagte 12 Rdlr. De gietter let-
 „telig af hvem jeg har faaet dem. Ak!
 „gid jeg engang kunde værdigen giengielde
 „Deres moderlige Kierlighed. Jeg føler
 „mig endnu alt for svag dertil i den Alder

„jeg har, men hvad jeg i Tiden kan for-
 „tiene ved mit Arbeide, naar den gode
 „Gud forlener mig et Embede, det skal
 „jeg dele med Dem. Ih, skulde jeg ikke
 „være et meget slet Menneske, dersom jeg
 „ikke gjorde alt hvad der stod i min Magt
 „for at ernære mig og leve som et anstæn-
 „digt Menneske? især da min Belgiorer
 „lader mig lære alt det som jeg kan ønske?
 „Gud skienke Dem en god og vedligehold-
 „den Helbred. Tænk stedse paa mig, og
 „vær forsikret paa, at jeg min hele Levetid
 „er Deres meget lydige Søn.

Albert."

Den brave Mand kunde ikke holde sig
 fra Graad ved at læse dette Brev. Carl
 og Albert vare nu blevne voksne, og deres
 Hovmester forsikrede at de besad de nødven-
 dige Kundskaber for at gaae til Universite-
 tet. Baronens som havde fattet den Be-
 slutning at udføre denne Plan, begav sig
 ind i deres Værelse, for at underrette dem
 derom, og tillige for at give Albert sit
 Brev tilbage, som han havde tabt. Da

han traadte ind i Bærelset var der ingen, men Døren til det næste Bærelse var aaben, han gik derind, og blev den fromme Albert vaer. Hans Stilling bebudede at han bad til Gud, og at alle hans Tanker vare henvendte til den himmelske Fader, han var ikke strax bleven Baronens vaer, som ved dette Syn blev ligesaa rørt, som den anden betaget af Skræk. Han omfavnede ham som en sand Fader, gav ham sit Brev tilbage, og forsikrede ham paa ny om sin fuldkomne bestandige Naade og Hielp; tillige aabenbarede han ham sin Plan: at sende ham tilligemed sin Søn til Universitetet, og at man imidlertid vilde lade ham vide at han i Forveien havde sin Frihed til at besøge sin Moder hvilken Dag han vilde. Albert betaget af Forundring og Glæde, blev staaende ubevægelig og kunde ikke fremstamme sin Tak. Derpaa traadte Carl ind med sin Hovmester. Dette dydige unge Menneske glædede sig ikke mindre end Albert over deres Reise til Akademiets og udbad sig Tilladelse til at ledsage

sin Ven Albert (han kaldte ham ikke anderledes) til sin Fødeby. Dagen til Afreisen var bestemt, de begave sig paa Reisen en skøn Eftermiddag, tilligemed deres Hovmester. Næste Dagen da Albert langt bort blev den Landsbye vaer hvori han var født, oversaldt ham en Skielven af Glæde. Da Bognen kom nær til Gæstgivergaarden, stod hans Moder hændelsesviis i Døren. Sønnen blev hende strax vaer, og da Bognen holdt, var han den første som steg af. I Begyndelsen troede den gode Kone at det var fremmede Herrer som ankom. Gode Gud, hvor blev hun ikke henrykt af Glæde, da Albert, som hun havde antaget for en ung fremmed Adelsmand, omfavnede hende og gientog tusinde Gange ved at nærme sig til hende det søde Navn, bedste blant Mødre! Endelig da hun kiendte ham, udgav hun et høit Skrig og kastede sig uden al Bevidsthed i hans Arme. Hun ventede ikke at see sin Søn i saadant et Optog. Da hun endelig var kommen til sig selv igien, strømmede Taarene ned

ad hans Rinder og hun skienkede ham gien-
 sidigen de sømmeſte Omfavnelſer. Hvilken
 rørende Scene for Carl og hans Hovmester.
 Diſſe nærmede ſig til Moderen i hendes
 Henrykkelse, hvilket foraaſagede hende en
 ny Skræk, fordi hendes Følelſe ikke havde
 tilladt hende at bemærke dem. Da Al-
 bert havde ſagt hende hvem diſſe Herrer
 vare, manglede hun Ord for at udtrykke
 ſin Erkiendtlighed; derpaa lod hun ſine
 velkomne Gæſter træde ind i et Værelſe
 og beværtede dem med det beſte Huſet
 formaaede. Men den ſtore Glæde havde
 betaget dem al Appetit. Carl og hans
 Hovmester gik bort under Paaskud at beſee
 Byen, men egentligen var det blot for at
 give den gode Moder Leilighed til at tale
 allene med ſin Søn. Snart udbredte Ryg-
 tet ſig om Alberts Ankomſt i Byen, Na-
 boerne ſtimlede til, og inden en kort Tids
 Forløb var Værelſet fuldt af Folk. De
 vare alle meget forundrede og kunde ikke ſee
 ſig møet paa ham. Han gav dem Haan-
 den hver iſær, talede meget venlig til dem,

og lovede at besøge dem førend sin Afreise. Disse gode Folk yttrede en stor Glæde derover og ønskede ham og hans Moder tusinde Gange til Lykke. Imidlertid kom Carlog og Hovmesteren tilbage, denne Dag forsvandt ligesom de andre meget behagelig, men den fjerde, Afsteedsdagen, bragte dem alle i en almindelig rørt Sindssforfatning. Moderen kunde neppe fremføre et Ord, da hun skulde tage Afsteed med Sønnen. Sønnen paa sin Side lovede hende ikke alene at besøge hende saasnart han kom fra Universitetet, men gientog endog sit Løfte, at dele sin Formue med hende saasnart han erholdt noget Embede. Efterat de vare komne hjem til Baronnen, blev Dagen bestemt naar de skulde afreise til Universitetet. Da Dagen kom, fulgte Baronnen dem nogle Mile paa Veien. Man begriber lettelig, at Skilsmisfen ei skede uden heftige Taarer. Da de vare komne til deres Bestemmelsessted og havde ordnet deres Sager, begyndte de deres Studeringer med saadan Begierlighed, at de inden

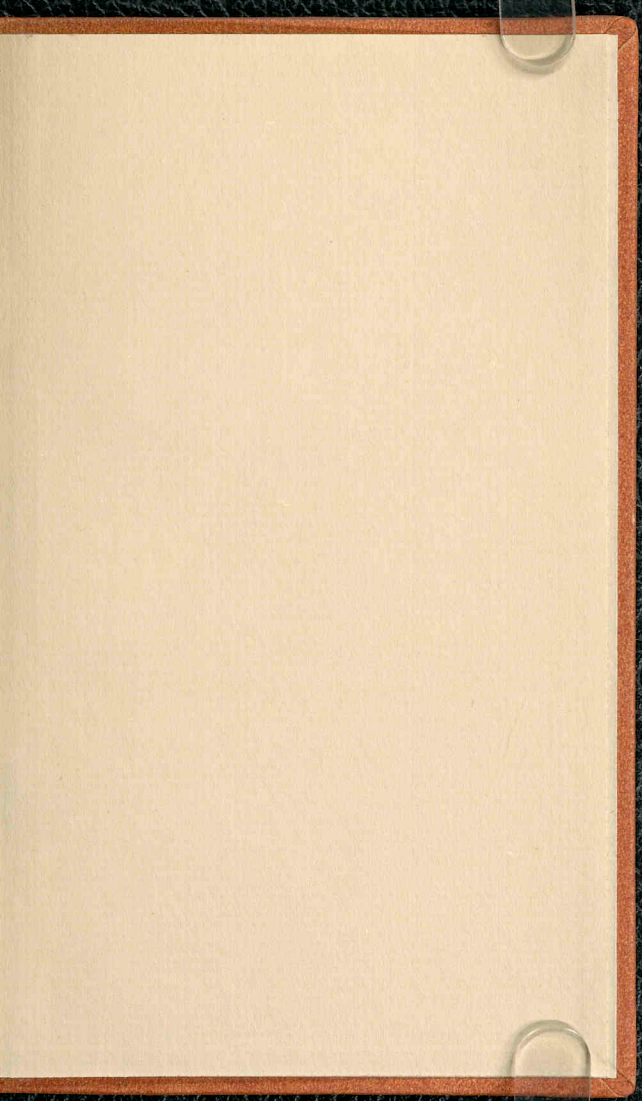
Kort Tid erhvervede sig Agtelse for meget
 duelige og ordentlige unge Mennesker. Al-
 bert skrev ofte til sin Moder, og sendte
 hende underhaanden betydelige Forærin-
 ger, fordi han ved at afholde sig fra en-
 hver unyttig Udgiwt, havde samlet sig en
 liden Pengesum af det som hans Belgiorer
 sendte ham. Efterat de i fire Aar havde
 fortsat deres Studeringer med en udmærket
 Stadighed; og beriget deres Forstand med
 forskjellige Kundskaber, besøgte de adskilli-
 ge mærkværdige Steder, og vendte derpaa
 tilbage til Baronens, som, hvilket man
 lettelig kan tænke, modtog dem med aabne
 Arme. De erhvervede sig tillige Enhvers
 Beundring og Glæde som kiendte dem.

Kort efter erholdt Baronens Søn et
 betydeligt Embede i Hovedstaden. Han
 var utrøstelig da han skulde skilles fra sin
 Ven. Man kan ikke tænke sig nogen mere
 rørende Afstedscene. Paa samme Tid hav-
 de Albert søgt om et Embede, men hans
 Belgiorer, denne værdige Mand, havde
 allerede arbeidet for ham efter sin Plan.

Faa Uger efter Carls Afreise blev det Albert
 paalagt at tage til Residencen og fremstille
 sig for den værdige Minister og overlevere
 ham et Brev fra Baronen. Albert adlød
 med Glæde, thi intet kunde lignes med den
 Glæde han stedse følte ved at paatage sig
 sin Belgiorers Commissioner. Da Mini-
 steren havde læst Brevet, beærede han den
 unge Overbringer med Lovtaler, som for-
 aarsagede at han giettede sig til Baronens
 Hensigter, hvorover han blev særdeles for-
 undret. Derpaa fortalte Ministeren ham
 alt det som Baronen havde gjort for ham,
 og bestemte ham næste Dagen til sig, for
 at aflægge offentlige Prøver paa sine Na-
 turgaver og Kundskaber. Da Examen
 faldt ud med almindeligt Bifald, fik Al-
 bert et fordeelagtigt Embede. Henrykt af
 Glæde kaster han sig i sin Vens Arme, som
 ikke blev lidet glad ved at høre de herefter,
 uden at frygte for at skilles ad, fuldkom-
 men kunde nyde hinandens gienfældige Ven-
 skab. Derpaa vendte Albert sig mod sin
 Belgiorer, som allerede var bleven under-

rettet om de ærefulde Prøver som han havde aflagt paa sine Kundskaber. Albert, som erkjendte ham for Stifteren til sin Lykke, takkede ham derfor af sit ganske Hjerte. Nu reiste han for at besøge sin Moder, der var henrykt af Glæde saavel over sin egen, som sin Søns Lykke, og for at bringe hende med sig. Han opfyldte sit Embede med den største Flittighed, og som en Mand af Indsigter, hvilket erhvervede ham alle rettskafne Menneskers almindelige Agtelse. Langt fra at forglemme sin værdige Belgierer, kom han saa ofte og besøgte ham, som hans Forretninger tillode ham det. Saaledes levede han meget fornøiet og lykkelig indtil en høi Alder, og aflagte beviiislig Prøve paa, at Sønlig Kierlighed, Flid og Retsskaffenhed aldrig mangler Belønning.

o-25

Erik E. Thomsen

